

Când mirii se miră

Lorena Craia

Să știi că atunci când tu vei pleca,
Fereastra ce dă în camera mea
Va sparge lumina-n fractali de argint
Și-mi va fi dor, și-am să plâng, și-am să mint.

Să știi că atunci când tu vei veni,
În noaptea din noapte-o s-adun zi cu zi
Și poate puțin dintr-un bob de-amintiri
Și cât mai puțin din zăpada de miri.

Cununia să fie aici, pe pământ,
Și luna de miere în cerul tău sfânt,
Alaiul să poarte trena iubirii,
Așa cum zăpada se-alintă cu mirii.

Mă uit azi la ceasul ce-și bate tic-tacul
Din clipă în clipă, cum tremură acul;
Aștept pe un scaun din lemn de arțar
Să gust depărtarea, cu tot cu amar.

În nodul din gât se prinde speranța.
Tresar, mă ridic, se zguduie clanța,
Privirea-mi întorc, tăcută, spre ușă:
E moartea, zâmbind, iar eu - o păpușă.

18 august - 10 octombrie 2016, Constanța